

Santrauka

Darbo pavadinimas „Kultūros politikos įgyvendinimas Lietuvoje: kino atvejo analizė“. Jame analizuojamas kultūros politikos įgyvendinimas ir atliekama kino atvejo analizė. Tyrimo objektas – kino politikos įgyvendinimas Lietuvoje (2002-2009 m.m.). Išanalizavus probleminę situaciją paaiškėjo, jog nors kino politika reformuojama, tačiau dėl tam tikrų aplinkybių bei veiksnių, šios politikos rezultatai vis dar neatitinka išsikeltų politikos tikslų ir neturi planuoto poveikio. Norint išsiaiškinti politikos įgyvendinimo nesėkmę lemiančius faktorius, remiamasi V. Nakrošiaus bei R. Vilpišausko iškirtais sėkmingą politikos įgyvendinimą įtakančiais veiksniais ir siekiama išanalizuoti kino politikos įgyvendinimo procesą. Tai atliekant, išanalizuojama bei įvertinama teisinė bazė, sudaroma analitinė schema, ją remiantis atliekama kino atvejo analizė. Atliekant analizę aiškinamasi: ar tiksliai apibrėžiami kino politikos tikslai ir uždaviniai; ar tinkama kino politikos įgyvendinimo institucinė struktūra Lietuvoje; ar aiškiai apibrėžti jų ryšiai, atsakomybė bei koordinavimas; ar pakankami ištekliai, kuriais disponuoja įgyvendinančios institucijos; ar sutariama tarp interesų grupių įgyvendinant kino politiką Lietuvoje; ar ir kiek ekonominiai, socialiniai bei politiniai pokyčiai įtakoja kino politikos įgyvendinimo sėkmingumą Lietuvoje bei kokie galimi įgyvendinamos kino politikos veiksmingumo didinimo būdai. Išsikeliamos tokios hipotezės: 1) kino politikos įgyvendinimas Lietuvoje nėra sėkmingas, nes nėra aiškiai ir tiksliai apibrėžti kino politikos tikslai, trūksta finansinių ir ekspertinių išteklių, nėra sutarimo tarp interesų grupių. 2) netinkama institucinė politikos įgyvendinimo struktūra - pagrindinis veiksnys, kuris įtakoja nesėkmingą kino politikos įgyvendinimą Lietuvoje. Alikus analizę paaiškėjo, jog pertvarkius institucinę kino politikos įgyvendinimo struktūrą ir įsteigus Nacionalinį kino institutą, išsispresėtų dauguma kino politikos įgyvendinime egzistuojančių problemų: būtų išvengta funkcijų pasiskirstymo neaiškumų (kalbant apie Kultūros ministeriją bei Kino tarybą); būtų skiriamas didesnis dėmesys kino politikos formavimui bei įgyvendinimui, ne tik finansavimo administravimui; kino politika būtų įgyvendinama didesnes kompetencijas turinčių ir labiau įgūdusių šioje viešojoje politikoje dalyvaujančių veikėjų, atsirastų suparimas tarp interesų grupių ir kt. Taigi, siekiant išvengti kino politikos įgyvendinimo metų kylančių problemų, turėtų būti keičiama kino politikos įgyvendinimo institucinė struktūra, geriausia alternatyva, remiantis pasitvirtinusia hipoteze bei kitų šalių „gerosios politikos“ pavyzdžiais – Nacionalinio kino instituto įsteigimas. Tai ir yra pagrindinė rekomendacija. Apibendrinant galima teigti, jog kino politika dar nėra analizuota, todėl šis tyrimas yra aktualus ir reikšmingas.